

ANÀLISI

Felip Puig

Secretari general adjunt de CDC

Propera estació: dret a decidir

L'any 1899 es va viure a Catalunya un any molt complex i tens. Espanya vivia una crisi econòmica, política i espiritual derivada de la pèrdua el 1898 de Cuba. Espanya, arruïnada moralment, políticament i econòmicament, va crear una contribució especial per pagar el deute de la guerra. Catalunya va reaccionar amb el que es va denominar Tancament de Caixes. Espanya va declarar l'estat d'excepció a Catalunya. En aquest marc 5 catalanistes il·lustres representants de la societat civil catalana –Bartomeu Robert, Albert Rusinyol, Sebastià Torres, Lluís Domènech i Montaner i Pelagi de Camps– van anar a Madrid a proposar el que Espanya havia concedit al País Basc i Navarra feia pocs anys: el concert econòmic. La resposta d'Espanya ja sabem quina va ser. 111 anys després un òrgan jurídic-polític de l'Estat, el Tribunal Constitucional, ha esquarterat la darrera proposta de pacte amb Espanya. L'Estatut tenia un nervi central, una columna vertebral que passava per la nació, la cultura, la llengua, els drets històrics i els símbols nacionals; la personalitat de Catalunya i la definició nacional de Catalunya; passava pel nostre poder de decisió, és a dir, les nostres competències i el blindatge d'aquestes competències; passava per la bilateralitat, és a dir, poder tractar de tu a tu amb l'Estat es-

El passeig de Gràcia el dissabte 10 de juliol ■ J. RAMOS

panyol i amb les seves institucions, i passava pels recursos, és a dir, finançament, inversions, esforç fiscal diferenciat. Tot això ha quedat tocat. Aquesta és la realitat de la sentència. Aquesta és la darrera resposta d'Espanya a les nostres aspiracions nacionals sobiranament aprovades pel poble de Catalunya.

Hem de donar per acabada la nostra estada a l'estació Autonomia

Espanya, per mitjà del seu TC, ha trencat, de manera unilateral, el pacte constitucional que entre tots van teixir el 1978, amb renunciacions compartides i amb l'ànim de contribuir a la construcció

d'un estat on cabien les aspiracions de Catalunya. La sentència és una constatació inequívoca en el sentit que la Constitució espanyola ja no és aquella constitució que en l'etra i esperit era un marc obert i flexible que permetia avançar. En uns moments a més velocitat, en d'altres a menys velocitat, però permetia avançar en la línia de l'autogovern de Catalunya. Aquella constitució l'han transformat en una cotilla estreta i tancada on la nació catalana tal com la volem els catalans no cap a la Constitució, i això no s'arregla modificant una llei o una altra.

La pregunta que ens fem els catalans és ara què? Ara som al final d'una etapa. Hem de donar per acabada la nostra estada a l'estació Autono-

mia i posar direcció a una nova estació anomenada Dret a Decidir. Un camí que no ha de tenir altres límits que la voluntat lliurement expressada pel poble de Catalunya que haurà de decidir democràticament, pacíficament on vol anar. Aquest camí pel qual hem començat a caminar té un primer moment que seran les properes eleccions, que han de servir perquè Catalunya disposi d'un nou govern fort, amb les idees clares i les mans lliures que pugui entomar el repte i liderar una recuperació moral, econòmica, social i nacional del país. Un govern cohesionat seriós i responsable.

La història de Catalunya és un relat d'èxit com a societat, un exemple de desenvolupament econòmic i social que no podem perdre de vista en moments difícils i d'incertesa com els que avui vivim. Com escrivia Vicens Vives, hi ha hagut sempre una voluntat col·lectiva de ser, una història compartida i una voluntat de continuar sent un poble que ens ha permès superar tots els moments difícils. Avui la consciència popular que som una nació i que nosaltres decidim ha de ser el motor revulsiu que ens ha de permetre superar les dificultats econòmiques, garantir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats i avançar cap a la nostra llibertat nacional. Tot és possible perquè hi ha qui ho ha deixat tot per fer. ■